

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 7500/05
15.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа "АА", које заступа пуномоћник АБ, адвокат, изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије Управе царина 01/11 Број У/П-1744 од 11.11.2005. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа одржаној дана 15.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије Управе царина 01/11 број У/П-1744 од 11.11.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Суботица број УП-1719/1-05 од 27.7.2005. године, којим решењем се ставом првим мењају подаци у декларацији ЈЦИ УВ-5 број 109 од 26.10.2004. године, ЦИ за послове слободне зоне Царинарница Суботица, код наименовања почев од 01 закључно са 22, у рубрици број 47 "обрачун дажбина", тако што је уписана шифра 03-дажбина за царинско евидентирање 05%, док је ставом 2. диспозитива истог решења тужилац обавезан да плати износ од 30.121,46 динара, на име дажбине за царинско евидентирање по стопи од 05% за робу стављену у поступак оплемењивања (систем одлагања) у слободној зони по овој декларацији, у року, на начин и на уплатни рачун ближе означен у ставу 3. диспозитива наведеног решења, с тим што жалба не задржава његово извршење.

У тужби и поднеску од 30.11.2005. године којом оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреда правила поступка тужилац наводи да је царинска декларација за предметну робу прихваћена без примедба због чега Царинарница није овлашћена да мења прихваћени царински документ, ни применом одредаба Закона о општем управном поступку, а ни применом одредаба Царинског закона, а посебно не у скраћеном поступку, без учешћа тужиоца. Оспорава постојање законског основа за обрачун предметне дажбине јер је приликом пријаве робе, Царинарница обрачунала и наплатила стварне трошкове царинских органа за пружене услуге, како је то прописано Законом о царинској тарифи и Царинским законом. Сматра да је позивање на одредбе члана 25. Закона о слободним зонама у супротности са напред цитираним законима јер се увозне дажбине царинским органима за пружене услуге зарачунавају и плаћају у висини стварних трошкова, а не као паушални, једнократни износ од 05%, а наплата трошкова како је то учињено решењем првостепеног органа довела би до ситуације да би при извозу робе из слободне зоне њени трошкови били виши од трошкова који се плаћају приликом извоза робе из Србије. Предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану одбије.

По разматрању списка предмета, оцени навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Из списка предмета се види да је решењем првостепеног органа тужилац обавезан да плати износ од 30.121,46 динара на име дажбине за царинско евидентирање по стопи од 05% за робу стављену у поступак активног оплемењивања у слободној зони са разлога наведених у образложењу решења. Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена на решење првостепеног органа са образложењем да је Царинарница правилно, по службеној дужности, покренула поступак накнадне наплате дажбине за царинско евидентирање робе, пошто ова дажбина није наплаћена приликом прихватања ЈЦИ УВ-5 број 76 од 30.9.2004. године. Како је одредбом члана 25. став 2. Закона о слободним зонама ("Службени лист СРЈ", бр. 81/94 и 28/96) императивно прописана наплата ове дажбине, по стопи од 05%, то је решење првостепеног органа правилно и на закону засновано.

Оцењујући законитост решења туженог органа Врховни суд Србије налази да су основани наводи тужбе којима се оспорава правилност решења туженог органа. Ово стога јер у решењу првостепеног органа а

којима се оспорава правилност решења туженог органа. Ово стога јер у решењу првостепеног органа, а ни у оспореном решењу није наведен правни основ за провођење поступка накнадне контроле декларације, а ни за доношење решења о утврђивању обавезе тужиоца на име дажбине за царинско евидентирање. Како је неспорно да се решење Царинарнице односи на издати царински документ, управни акт, то по ставу суда мењање тог царинског документа Царинарница није могла да изврши само применом одредаба Закона о општем управном поступку, на које се позвала односно применом члана 192. став 1. већ применом одредаба Царинског закона (као прописа *lex specialis*), и прописа донетих на основу тог Закона, које регулишу провођење поступка накнадне контроле декларације.

Такође, нејасна је и материјално-правна основа решења. Ово стога што је решењем Царинарнице, на основу члана 141. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 73/03) тужиоцу одобрен привремени увоз више врста робе ради активног оплемењивања – систем одлагања, јер је утврђено да су испуњени услови из члана 139. став 1. тачка 1. и став 2. Царинског закона. Према одредбама члана 139. став 1. тачка 1. Царинског закона у поступку активног оплемењивања је царинска роба намењена поновном извозу (у облику добијених производа), а за њу се не плаћа царина нити подлеже мерама комерцијалне политике. Овим одредбама закона, а ни другим које регулишу поступак активног оплемењивања није прописано да се на ову робу плаћа дажбина за царинско евидентирање.

И тужени и првостепени орган се позивају на примену члана 25. став 2. Закона о слободним зонама ("Службени лист СРЈ", бр. 81/94 и 28/96) а при том не наводе на основу којих одлучних чињеница у проведеном управном поступку су утврдили да су се стекли услови за примену наведене одредбе, нити у списима предмета има доказа да је тужиоцу одобрено оснивање слободне зоне и да је предметна роба била смештена у тој зони у смислу Закона о слободним зонама, у ком случају би се за исту према одредби члана 405. Царинског закона примењивале одредбе о царинском складишту. Такође, у образложењу оспореног и у образложењу решења првостепеног органа нису наведени подаци на коју основицу је примењена стопа од 05% за обрачун дажбине за царинско евидентирање односно није наведено да ли је основица износ царине и других увозних дажбина или вредност робе, нити је основица прописана одредбом члана 25. став 2. Закона о слободним зонама, која је у конкретном случају примењена.

Због наведених разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, суд је одлучио као у диспозитиву на основу члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима како би се у поновном поступку, уз учешће тужиоца, а сагласно одредбама члана 61. наведеног Закона отклониле учињене повреде поступка при провођењу накнадне контроле декларације на које је указано овом пресудом, а постојање царинског дуга утврдило применом одговарајућих одредаба царинског закона који регулишу утврђивање и висину царинског дуга.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 15.5.2006. године, У.бр. 7500/05

Записничар Председник већа-судија

Рајка Милијаш, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ